

„Pierwsza misiem”

pomoc z

Dnia 25.10.2016r. w ramach realizacji programu „*Bezpieczny Przedszkolak*”, gościliśmy w przedszkolu **pana Krzysztofa** -wykwalifikowanego ratownika medycznego z Centrum Powiadamiania Ratunkowego 112.

Zajęcia bardzo podobały się przedszkolakom i panią.

Udzielanie pierwszej pomocy jest naszym obowiązkiem. Jednak bardzo często w sytuacjach zagrożenia nie wiemy jak się zachować i jak pomóc osobie, która potrzebuje tej pomocy. Boimy się lub nie posiadamy wystarczającej wiedzy i umiejętności. Należy więc wprowadzać do przedszkoli tematykę pierwszej pomocy i oswajać z nią najmłodszych.

Dzieci często nie posiadają oporów i nie odczuwają strachu, działają instynktownie. Z tego powodu należy już od najmłodszych lat instruować je, jak trzeba zachować się w sytuacji, gdy ktoś potrzebuje naszej pomocy.

Podczas zorganizowanego w grupach spotkania, dzieci mogły poczuć się jak mali ratownicy. Poznały procedury zachowania się w sytuacjach zagrożenia życia oraz obserwowały czynności ratownicze w czasie załabnięcia, zakrztuszeń i po wypadku gdzie mogą być złamania i zranienia. Wiele emocji wzbudził pokaz czynności z zakresu resuscytacji wykonany na fantomie, dzieciaki ćwiczyły też na przyniesionych misiach. Dzieci pod czujnym okiem pana ratownika mogły samodzielnie wykazać się praktyczną znajomością udzielania pierwszej pomocy i utrwaliły znajomość numerów alarmowych.

Spotkanie miało na celu kształtowanie pozytywnych i bezpiecznych postaw oraz zapoznanie dzieci z podstawowymi czynnościami ratowniczymi w przypadku nieobecności osób dorosłych. Była to doskonała lekcja – połączenie zabawy z przekazywaniem jakże istotnej wiedzy, która może przynieść nieoceniony efekt – ratowanie życia. Po tej lekcji dzieci już wiedzą, na czym polega ich rola w sytuacji, kiedy trzeba komuś pomóc. Wystarczy poszkodowanego położyć w bezpiecznej pozycji, przykryć czymś ciepłym i zadbać, by był spokojny. Potem wezwać karetkę lub kogoś dorosłego i powiadomić o zdarzeniu.

Kodeks dla rodziców – Pierwsza pomoc przedmedyczna. Mamo, tato jestem jeszcze mały(a), ale mogę wam pomóc w sytuacji wypadku.

Dlatego też proszę Was o to, abyście:

1. Przygotowali mi listę podstawowych informacji (imię, nazwisko, adres, numery telefonów alarmowych, numery telefonów do Was) i powiesili ją w widocznym miejscu. Pomóżcie mi utrwalić te informacje.
2. Pomogli mi w nabywaniu prawidłowych nawyków: przechodźcie na zielonym świetle, po pasach, myjcie ręce przed każdym posiłkiem, zawsze zapinajcie pasy, nie zbliżajcie się do obcych zwierząt. Patrzę na Was i uczę się od Was.
3. Podczas opatrywania moich ran opisywali mi to, co robicie – dzięki temu zapamiętuję nazwy potrzebnych przedmiotów oraz utrwalam sobie, co należy robić.
4. Nauczyli mnie korzystania z telefonu. Poćwiczmy rozmowę np. ze szpitalem, z policją, żebym wiedział, co wtedy powiedzieć. Niech telefon będzie zawsze w tym samym miejscu.
5. Umieścili podstawową apteczkę w zasięgu moich rąk. Woda utleniona, plaster, gaza – gdy obetrę sobie kolana, będę już wiedział, gdzie szukać pomocy.
6. Pochowali wszelkie niebezpieczne substancje. Powiedzcie mi, co mogę robić sam (np. przyklejenie plastra), a do czego potrzebuję Waszej pomocy (np. zażywanie lekarstw).
7. Rozmawiali ze mną o ewentualnych skutkach moich zachowań. Same zakazy nie nauczą mnie niczego, bo nie będę wiedział, dlaczego nie mogę/nie powinienem czegoś robić.
8. Zachowali spokój w sytuacji niebezpiecznej. Dzięki temu i ja będę spokojny.
9. Przypominali mi o prawidłowym zachowaniu na boisku, w przedszkolu, w domu. Ja to wiem, ale często zapominam.
10. Co jakiś czas powtarzali ze mną ćwiczenia z zakresu udzielenia pierwszej pomocy, których nauczyłem się w przedszkolu. Dzięki temu nie zapomnę, jak pomóc komuś w sytuacji nagłego wypadku, a i Wy utrwalicie sobie zasady pierwszej pomocy przedmedycznej.

